

GERMANOR

ESCOLES - COLONIES

Butlletí d'Informació

BESALÚ ; COMARCA

Exemplar N° 25

La nota más trivial, pero a la vez la más importante de la vida humana, es que el hombre no tiene otro remedio que estar haciendo algo para sostenerse en la existencia. La vida nos es dada, puesto que no nos la damos a nosotros mismos, sino que nos encontramos en ella de pronto y sin saber cómo. Pero la vida que nos es dada no nos es dada hecha, sino que necesitamos hacérsela nosotros, cada cual la suya. La vida es quehacer. (...) Antes que hacer algo, tiene cada hombre que decidir, por su cuenta y riesgo, lo que va a hacer. Pero esta decisión es imposible si el hombre no posee algunas convicciones sobre lo que son las cosas en su derredor, los otros hombres, él mismo. Sólo en vista de ellas puede preferir una acción a otra, puede, en suma, vivir.

(Historia como sistema. ORTEGA Y GASSET)

EDITORIAL

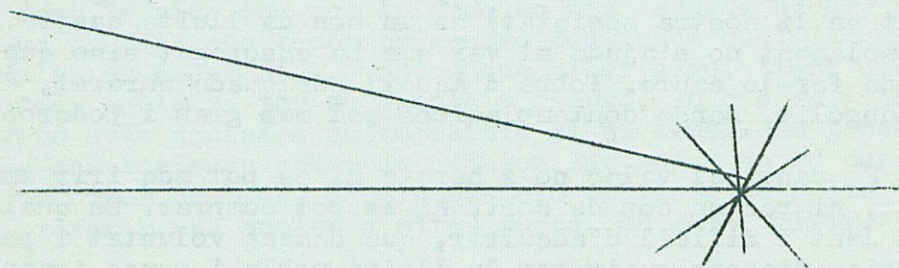
Tots sabem i veiem que el criteri de classificació i selecció de les persones en la nostra societat és considerar-les pel que tenen i no pel que valen. I quan parlem de societat no parlem d'un altre món o país sino del nostre; concretament en aquest cas de Besalú, Argelaguer, Maiá... D'aquesta norma de valoració de la persona en són testimonis de molts cassos continuament. ¿En quin món vivim quan aquesta és la norma per a tots admesa?

El que té una persona, ho pot haver conseguit de varies formes. D'una manera general en podríem senyalar tres; 1ª: Pot ésser guanyat honestament, amb esforç i sort; 2ª: Pot ésser guanyat molt poc honestament i fent joc brut; 3er: Pot ésser heretat. Sigui quin sigui l'origen del que es posseix el que si cal per a mantenir-lo i fer-ho progressar és competència, visió del futur i, sobretot, molta sort, perquè el món del negoci (especialment en la nostra societat) és un món de lluita despietada on no solament no s'ajuda al veí que ha ensopegat sino que es mira de fer-lo caure. Pobre d'aquell que queda enrera!, doncs serà engolit, sense contemplacions pel més gran i poderós que ell.

El canvi, el valer no s'hereta ni es pot adquirir amb joc brut, ni per un cop de sort, ni es pot comprar. Es quelcom molt més lent i difícil d'adquirir, que demana voluntat i perseverància. S'aconsegueix per la lluita noble i sense trampes, cada dia, caminant sempre avant sense por a res ni a ningú, però respectant a tothom, sabent acceptar els fracassos, superant el desànim, el cansament i també els obstacles que sorgeixen naturalment o que d'altres el posen al davant perquè ensopeguis i no continuis el teu camí; acceptant la crítica quan aquesta és noble i sincera, sabent-la fer no per a destruir sino per a construir. Sí; l'home es fa lluitant i no tothom és capaç de suportar aquesta lluita un dia i un altra, i així sempre. El que és capaç de fer-ho, a pesar de les seves caigudes (car som humans) és l'home que val.

Tot això no significa (ni molt menys) que no hi hagi gent que val pel que és i que al mateix temps tingui molt. Tots en coneixem d'aquestes persones. Però el que cal posar davant és el seu valor com a persona, el que han forjat per sí mateixos: que en junt pot molt ben ésser el que tenen. El que no podem fer és negar el valor de les persones que no tenen però que va-

len, que potser no destaquen, però que treballen cada dia a l'a-
nonimat per a ells, per la seva família i pel poble en què viuen.
Si seguim l'altra norma per a valorar la gent, encara que sigui
la més corrent i normal, quin fàstic!. I t nta gent com hi ha
que per manca de capacitat de lluita, per comoditat o pel que
sigui, renunciem a tenir una personalitat neta i ben seva, a
ésser ells mateixos i van darrera els que tenen, adulant-los de
mil maneres. Es clar que això potser és rentable, doncs és fà-
cil que el concedeixin alguna engruna.... o potser el seu des-
preci.

COLONIES informà

Com ja adelantàvem en el GERMANOR anterior, s'estan fent ja els últims retocs de preparació de la Campanya de Tandes de Colònies de lèstiu que acabem d'estrènar. Tenim tramitant-se els permisos corresponents, acompanyats d'una sèrie nombrosa de certificats que avui es precisen: d'aigua, d'aliments, d'allotjament, del met-
ge...

Confiem que tot estarà a punt per a que el dia 8 de juliol hi pugui anar a començar la primera tanda per a nens de 10 a 13 anys fins el dia 20. La segona tanda serà també per a nens, de 7 a 10 anys i agafarà del dia 22 de juliol al dia 3 d'agost. I la tercera, serà per a nenes de 8 a 11 anys, des d'el dia 5 al 17 d'agost.

La nostra il·lusió és que tots els nens i nenes que vulguesin anar a Colònies, no se'ls hi fés impossible assistir a alguna tanda. Tots sabem que hi ha criatures que no hi poden anar. Aquesta impossibilitat moltes vegades ve derivada de la qüestió econòmica: A aquesta solsament ens referim, ja que no a aquells altres motius, raonables o no, que també priven a que molts pares deixin anar a colònies a llurs fills. Nosaltres voldríem poder ajudar, però amb lo que tenim i ens donen, sols en fem just per mantenir la casa i arreglar els desperfectes que sempre surten. Algun any, sí que hem pogut ajudar alguns nens i és el nostre desig poder-ho fer també aquest any...

Veurem si serà o no factible....

PARLEN els MONITORS

Moltes vegades hem dit un refrany que més o menys es apropiat a una certa ocasió "Quan més anem menys valem". Això potser també és el que pensem moltes de les persones que llegeixin aquestes ratlles (sobretot si tenen mainada a casa seva). Segurament que pensaran -sempre més o menys- què és el que fan els monitors? ¿Què no es cuiden de la mainada?. I potser coses més grosses encara.

La resposta és molt senzilla. Actualment les activitats son dues: una ben simple con és "canalitzar" el campionat de "pin-pom" de manera que pugui arribar a bon terme abans de les colònies, i l'altra -i més important- preparar les colònies perquè la vostra mainada (sí, la vostra) en pugui disfrutar, encara que sabem que per causes diverses molta mainada no es disfrutarà.

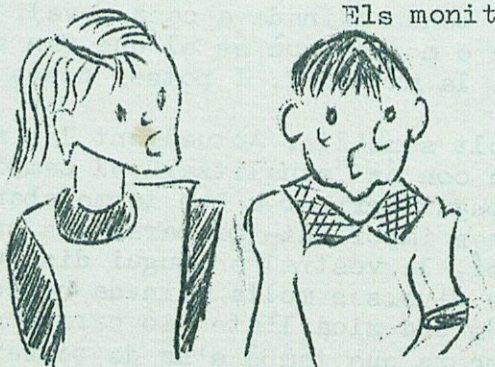
Per això descuidem una mica l'atenció cara a què far? les tardes del dissabte, encara que també s'ha de pensar que els moni-

tors no tenim cap obligació d'entretenir i formar una mainada i que si per a o per b la descuidem una mica és perquè considerant els pros i els contra el resultat és negatiu; és a dir no ens podríem dedicar tot el que voldríem a la mainada. Per això en aquest temps donem preferència a les colònies. Que per què?. Doncs és molt senzill: hi ha una sèrie de punts que contesten aquesta pregunta: 1.- Abarca molts més pobles una colònia que no Besalú sol; 2.- Són molts més dies una colònia que un dissabte a la tarda; 3.- Som el suficient conxixedors com per a saber que en podem formar mots més en una colònia (nosaltres els monitors) que durant tot l'any a Besalú, amb els seus nanos.

Es per tot això que el grup de monitors aconsellem a tots els pares que tenen fills en edat de poder anar-hi a colònies, és a dir entre els 7 i 13 anys, que els portin a colònies. I que no pensin que portar-los a colònies ens fan un favor a nosaltres els monitors. (En això la més gran part del poble de Besalú va ben equivocad) Porteu-los a colònies per a que els nanos puguin tenir una formació addicional (endemés de la dels pares i de la dels mestres). A colònies s'els ensenyen coses que "ningú hi cau" aprenen a "conviure", a "valdre's per ells mateixos", a fer "treballs manuals", a "jugar", a "esplaiar-se", a.... Una infinitat de coses que considerades fredament podem pensar ¿i per a què serveix tot això?, però que una vegada arribem a certa edat ens donem compte de què ens fan moltes d'elles. I algunes (no totes) es poden aconseguir passant unes agradables i profitoses vacances a les colònies. Si no pregunte-ho a nanos i monitors que hi hagin anat i us informaran.

Esperem els vostres nanos a colònies; no ens falleu!. Ja és hora de què Besalú faci quelcom tan senzill per a unes colònies locals i comarcals com és deixar que els seus nanos facin unes bones vacances i ajudar a la formació d'un grup de monitors dels quals el poble s'en pugui enorgullir un altra dia.

Els monitors

XERRADES . . . .

Aquesta vegada permeteu que agafant les lletres escrites per un excursionista molt mes entes que nosaltres, us oferim una visió de lo que és l'acampada. Es tracte d'en Josep Girona i el llibre; d'on l'hem tret es "Excursionisme", diu així:

Amadeu Sech glossa amb bellès mots la vida de l'acampador. "L'acampada - diu - és un mitjà magnífic d'educació del caràcter i la voluntat. La vida del campament no és una vida isolada, sino cooperació mútua i de companyonia. Això ens fa sociables i atents i combat el nostre tarannà esquerp i individualista. També constitueix una valoració personal, puix que cadascú ha de resoldre particularment una colla de problemes concrets.

"L'importància educativa de l'acampada rau precisament en el fet que no es val de mètodes coercitius, sino que dona llibertat i converteix en un bell joc la tasca d'encarrilar les consciències joves. La vida del campament té tot l'aire d'una aventura i tot l'atractiu d'una cosa prohibida. Sovint són els pares o la gent gran els qui més resistència oposen que els joves facin vida de campament; els esgarrifa de pensar que hom pugui passar la nit al bosc.

"L'encís de la vida a ple camp -no la coneix qui no l'ha practicada-, tant en dies de sol esclatant en què hom reposa beatíficament a l'ombra d'un arbre acollidor i aspira la sentor de l'aire perfumat per totes les flors boscanes, com en dies omplujats i rúfols, amb aquella olor característica de la terra mullada, o el soroll de la pluja damunt la tenda, amb què déu ha beneït la natura".

D'EXCURSIONISME

Hem de donar les gràcies a tots els col.laboradors en la col·lecta que, en favor dels subnormals, realitzarem Colonies i el Centre, per mitjà de la secció de jovent. La recaudació total va ésser de 13.218 ptes. que s'afegí a les que totes les entitats locals aportaren per aquest fi.

El Cursot de Socorrisme de la Creu Roja: Assabentem a tots els participants i persones interessades en assistir-hi que s'estan portant a terme les gestions oportunes per quan mes aviat millor poder celebrar un sopar de germanor i donar les gràcies als Drs. Riera i Bonet per els seus ensenyaments, i rebre el diploma de Socorriste. Tant bon punt tinguem les dates concretes ho farem saber.

ARGELAGUER PLORA

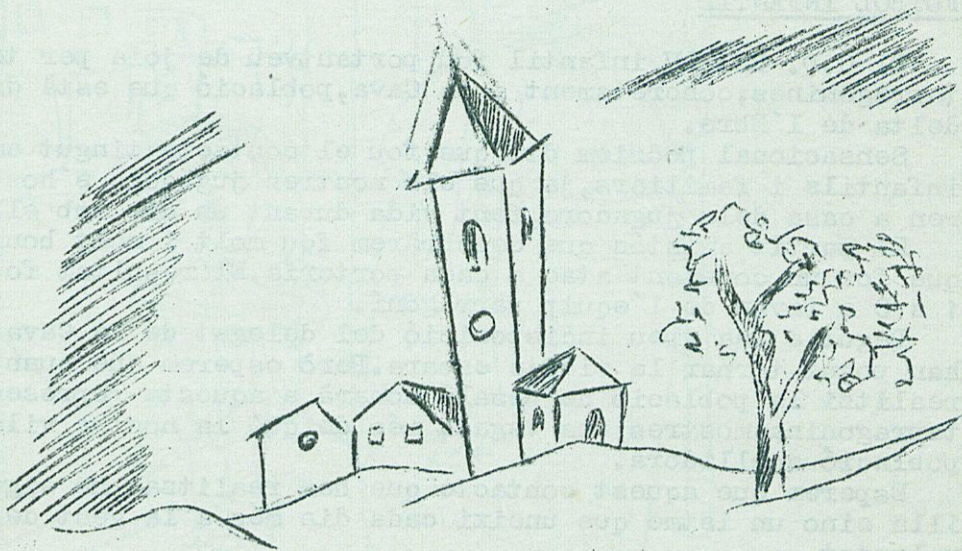
Si ens mirem el poble d'Argelaguer amb una perspectiva alta, com pot ésser desde la "Costa dels bous" el "Rost d'en Pi" o des El Guilar, contemplarem una vista bella de paisatge; les cases del poble semblen donar-se les mans, amb sardana, ja que els dos troços, del mateix formen una anella, molt el contrari del que és socialment per desgràcia. Des d'aquesta altura, observarem moltes més coses: una d'elles el tan famós terreny on tenia de construir-s'hi la fàbrica que ara seria el pilar econòmic d'Argelaguer, i que segueix totalment aïrat; mes a la dreta la gran graja (que cap gràcia ens fa) de polls o gallines, i a pocs metres el cementiri nou una de les realitats més fermes que s'han aconseguit en obres noves a favor del poble. I després el que més cridarà l'atenció serà el campanar que s'aixeca encara orgullós com recordant amb nostàlgia lo que havia vist i lo que veu; i on s'hi amaga el mut rellotge tant antic i que se suposa estarà totalment abandonat. Per Argelaguer les hores no passen; és un dels únics pobles que trobarem sense mesurador d'hores, i segurament va ésser dels primers en tenirne. Després el senyorial castell calavera que s'alça presumint el que havia estat. Pero si deixem les altures, les realitats són ben diferents; ens donarem compte que amb una mica de sort podrem entrar dintre el poble, cosa difícil tant amb cotxe com a peu. Els seus mal anivellats carrers són un dels detalls característics ben dolorosos. No em digueu que ve de les cloaques ja que recordo haver-los vist sempre iguals. Quan arribarem a la plaça Major, després de la gran quantitat d'escombraries que ens tiren sota una de les seves baranes, ens arriban les famosos "olors" (diguem-ho aixís) d'una gr nja de porcs, clandestina, ignorada sembla ésser totalment. ¿Conveniències?; ¿què doncs? Aixís successivament pas a pas Arg elaguer es corromp, es com un malat vell que ja no cal fer-li ni buscar-li remeis! que es mori!! I els pocs veïns ho veuen i construeixen les seves cases a d'altres pobles hi, veureu una desgana tan gran en tot el que concerneix a arreglar quelcom que no es consegueix que ningú s'interessí per a res; Argelaguer cau, cau fondo i ara no creiem que perquè s'han fet cloaques se solucioni res. Després de molts anys de debats s'ha aconseguit fer-les en uns moments ben crítics al menys en quan a l'economia, i serem molts menys per a pagar-les; quan estaran també serà incògnita. Sembla ésser que l'assumpta de l'aigua va llarg; crec que no cal donar gràcies a ningú d'aquest sacrifici, a la llarga algú hauria obligat a fer-les (per exemple Sanitat) ja que unes obres tan necessàries no s'haurien pogut amagar tant fàcilment. Però, ¿Per què s'ha esperat tant? ¿és possible que no es trobaven màquines per fer-les?. Mentres pobles veïns construien

jardins, i feien el possible per el benestar i l'alegria dels seus perquè en el seu moment varen lluitar per a posar'hi medis de vida.

Argelaguer plora i cau, però no cal donar-nos vergonya els que res som i res podem fer-hi. Per obligació de mare terra seguirem estimant-lo i cuidarem al menys el seu nom encara que la major part de les cases serveixin sols per niar-hi els pardals. Ells canten i ens alegren, són sincers; sembla que ho comprenen, En els bardis sals hi canten molts rossinyols dels mes cantadors. Almenys ells hi quedaran i sobrevolaran els camps mal cuidats que altra hora van ésser riquesa d'espigues d'or que mai mes tornarán. No fa gràcia dir no tornaran, emociona, i el que es sent fill d'aquest poble, no pot menys de pensar que si d'aquesta misèria hi ha responsables no tenen perdó socialment ¿Per què hem sigut diferents d'altres pobles? ¿Què li ha mancat Argelaguer? Es que no mereixem mes, i si es mereix quelcom més ¿què és? potser falta de capacitat i d'honrada, o bé és que els pobles, com les persones tenen un destí?. Tal vegada s'ha fet més del que s'ha pogut i el caràcter d'un veí, poc considerat i pessimista ho veu així. Però les realitats són indubtables. Si m'equivoco penso demanar-vos perdó.

Salvador Pelegri

COSTES DEL C.D. BESALU

Serveixin aquestes ratlles d'acomiadament de la temporada 74-75.

Pels nostres colors, aquesta temporada finida, no ha estat brillant ni tampoc dolenta. La normalitat ha estat la seva pauta. Una normalitat molt en consonància amb les forces de l'equip.

Cal ara esperar... esperar i preparar-se per la temporada 75-76.

L'equip ha de conjuntar-se. Buscar nous jugadors és treball d'ara, d'aquest moment. No pot esperar a demà el que pot fer-se avui. L'equip rutllarà quan sigui veritablement "equip". Quan de veritat es formi una pinya autèntica. I això requereix temps i no uns dies. A més la temporada serà difícil, i aquesta vegada més que mai hi ha de haver unió.

FUTBOL INFANTIL

El C.D. BESALU infantil fou portantveu de joia per terres tarragonines; concretament a La Cava, població que està dins el delta de l'Ebre.

Sensacional podríem dir que fou el contacte tingut amb els infantils i familiars, ja que els nostres jugadors s'hostatjaren a casa dels jugadors, fent vida durant un dia amb ells.

El partit amistós que celebràrem fou molt i molt bonic, ja que fou un constant atac a cada porteria. El resultat fou de 1 a 0 a favor de l'equip tarragoní.

Degut a una greu indisposició del delegat de La Cava no ens han pogut tornar la visita encara. Però esperem que quan això es realitzi la població de Besalú donarà a aquesta representació tarragonina mostres una vegada més de què la nostra vila es una població acollidora.

Esperem que aquest contacte que hem realitzat no sigui una illa sino un istme que uneixi cada dia més a la gent de bona voluntat.

← Mare, he trencat el vidre
dels veïns i m'han dit com el
vols pagar, si al comptat o a terminis...?

VACACIONES

ASSOCIACIÓ de PARES

Amb la xerrada donada el dia 1 de Juny prop-passat sobre l'ensenyament professional, la junta provisional per l'Associació de Pares de Família, va arribar al cap, del camí que s'havia proposat recórrer al començament del curs.

Al llarg d'aquest camí hem tingut ocasió d'endinsar-nos en aquest món que tant preocupa i davant del qual ens sentim tan desarmats: EL MON QUE HA DE PROPORCIONAR L'EDUCACIO ALS NOSTRES FILLS.

Les descobertes que hàgin pogut fer, han d'ajudar-nos a reflexionar i decidir si val o no la pena que a Besalú hi actui una Associació de Pares de Família, representativa i eficaç... pensant, però, que per a constituir aquest tipus d'associació CAL L'APORTACIO DE TOTS.

PARLA L'ESCOLA

FINAL DE CURS A L'ESCOLA

El curs 1974-1975 s'ha acabat. A mesura que es va implantant la nova llei d'Ensenyament, amb nous sistemes, procediments... i més esforç per part dels Professors i alumnes, es va guanyant igualment en cultura, formació i tècnica. Es d'esperar que la nova generació es trobarà molt més preparada per afrontar l'era tecnològica en què vivim.

Ha sortit de la nostra Escola la primera formada d'Ensenyament General Bàsic, total 38. Cinc d'ells van a B.U.P. (Baxillerat), 13 a les Escoles de Formació Professional. Es un tant per cent ben elevat els que surten a preparar-se més per a la vida. Els altres aniran al món del treball. A tots els desitjem molta sort.

Durant el curs passat, la Junta Provisional de Pares, juntament amb el Professorat, van organitzar una sèrie de xerrades pels pares de família. L'assistència va ésser sempre bastant reduïda. Quina llàstima! Hi va haver pares que no es varen enterar ni de l'existència de les beques, ni de les Escoles Professionals, per no haver vingut a les reunions.

Ara ve una pausa de descans, després tornarem a la lluita. Una vegada més inssistim els Professors : més interès, més entrega, més preocupació, més preparació, per a ajudar als vostres fills.

Dialoec

amb un Pintor

Avui ens dedicarem a un tema que no té gaire que veure amb la Indústria, però que pot arribar un moment que perdi tot el seu encant i tota la seva bellesa industrialitzant-se: la pintura.

La pintura, o art de pintar, és una representació, en una superfície, mitjançant línies i colors, de qualsevol persona o cosa. Però com que nosaltres no en sabem gaire res més ens hem dirigit a l'Enric Beltran Messa, que ha contestat amablement les nostres preguntes:

-Enric ¿podries fer-nos una sinopsis de la teva vida?

-Sí, mireu: vaig néixer a València l'any 1940. Com a fill de pintor em vaig formar a l'Escola Superior de Belles Arts de San Carlos (València). A l'any 1966 vaig obtenir la medalla d'or de Belles Arts a Barcelona. Després de cinc anys de preparació; als catorze anys, vaig participar en diferents concursos i exposicions de pintura, destacant els de "Benimar" i "La senyera" (Premi ajuntament de València). A l'any 1959 em vaig traslladar a Barcelona i vaig exposar al Cercle Artístic (Plaça de Catalunya) i a l'Associació de la Premsa (Rambla Catalunya). He fet diverses sortides a l'extranger: a París hi vaig estar sis mesos i és on, al meu parer, hi ha l'exposició més compartida que conec; a Roma -hi vaig estar tres mesos- a Viena, i a la resta d'Itàlia. Mira actualment estic aquí, a Besalú on segueixo exposant.

Una vegada coneguda la seva vida, curta però substancial, passem directament al tema que ens ha portat a ell.

-A quina pintura el dediques, Enric?

-Vaig començar pintant tipus "Impressionista"; últimament em dedico més al "Cubisme"

-Què creus que és lo dolent de la pintura?

-Per a mí, sincerament, el tenir que vendre els quadres

-Per què pintes?

-Pinto per satisfacció pròpia, no crec en l'inspiració sino en el treball; encara que no et surti mai lo que vols, ja que sempre t'hi falta quelcom.

-A quins pintors admires?

-A Fortuny, a Picasso -es formidable i Dalí- encara que aquet m'agrada més quand dibuixa.

- una opinió tens de les últimes tècniques: El subrealisme d'en Miró i l'informalisme d'en Tapies?

-No m'agrada cap del dos

-I els clàssics, quines són les teves preferències?

-M'agrada Goya, Murillo i els renaixentistes italians

-Quines preferències pictòriques té la gent?

-No sé només et puc parlar amb experiència dels meus quadres; els que hi entenen una mica els agraden el cubistes, encara que són més treballats i per tant més cars.

-Quin és el teu ideal com a pintor?

-M'agradaria arribar a fer dues pinzellades i expressar els meus sentiments

-Què reflexa la teva pintura?

-Lo que veig

-En què diferenciaries la pintura de la fotografia?

-En que la pintura és visió humana i la fotografia plasma els objectes fredament.

-Com pintes?

-Al oli

-Per què no dibuixes?

-Perquè el dibuix no agrada tant com la pintura per la manca de colors, els dibuixos són esbossos, els quadres són esbossos desenvolupats, portats a cap.

-Què li falta a la pintura?

-Mes comprensió i valoració per part del públic. La gent compra quadres per decorar.

-Què tens en compte a l'hora de valorar un quadre?

-El temps empleat i la bellesa, segons això varia el preu

-Com definiries la pintura?

-Amb una frase de Blasco Ibàñez que diu: "Es un recreo, puesto que en ello me divierto y además me pagan por divertirme

-On exposes?

-A Barcelona a les galeries Sant Jordi i Classic Marc i a Besalú. També he exposat a Banyoles on vaig tenir gran èxit de crítica però no vaig vendre cap quadre.

-Per últim Enric, què recomanaries a un nano que vol començar?

-Vocació, que pinti sempre que pugui; s'ha de pintar dibuixant i necessita la base del dibuix per a pintar.

I així sortim d'aquest cercle viciós que es la pintura i donem les gràcies a l'Enric per la seva col.laboració al mateix temps que li desitgem molta sort!! que pugui seguir pintant, si no més bé al menys tan bé com ho fa ara.

Jesus Batlle i Joan Soler

ESTAMPES de POBLE

AHIR

Aquesta vegada, i no per manca de tema sinó per considerar-ho adient a la temporada, serà una estampa col·lectiva dedicada als esforçats treballadors, anomenats els Segadors.

"Pel juny la falç al puny" diu l'adagi i tal volta cap de tan ben aplicat com aquest.

Efectivament després de la bellesa incomparable de la florida del mes de maig, el juny amb els seus dies inacabables i amb la xardor dels raigs del sol fa que madurin els fruits de la terra i per damunt de tots el blat. Els camps sembrats, verds com una maragda, comencen ja a rossejar sotmesos a la roentor daurada de l'astre rei. I és en aquest mes que es realitza la bonica estampa dels segadors.

Convinguda la feina a la bestreta amb el cap de colla i arribada l'hora, un grup d'homes muntanyencs fornits i cepats, que comença la tasca a la plana empordanesa i va pujant amunt per la Garrotxa fins a retornar altra volta a la Cerdanya, va segant el blat dels camps de diferents masies i contrades. I lo bonic és veure com, de sol a sol, protegits els dits de la mà esquerra amb uns didals de canya i el cap amb una pallola, amb les seves grosses falç van tallant les grogues tijes de blat seguint cada un el seu rem i al compàs que assenyala la direcció del cap de colla, deixant rera seu llargues esteses d'estives de blat, que uns altres cuidaran de lligar fent les garbes i per últim quan ja sigui el camp segat, entre tots apilonant les garbes d'una manera adient, feran els cabaions o garberes per tal que el grà pugui acabar de secar-se sense que es malmeni.

Però naturalment aquests homes que porten a cap una feina tan penosa i feixuga, necessiten recuperar les energies que gasten i per això molt sovint la mestressa de la casa, acompanyada de la seva fillada, fa cap al camp amb les seves cassoles plenes d'oli rosa i bona minestra que posa en un lloc arrecerat per l'ombra d'algun arbre que voreja el camp i que aviat és engolida per les boques d'aquells homes quina esquena bruna molla de suor reflexa lluenta, els raigs del sol i acompanyant-la ben sovint amb el tragueig del vi confortador que raija del petit barraló que passa sense treva de mà en mà.

I aquest moviment ... aquest tragi ... que té lloc al camp,

no queda pas gaire enrera del que regna a la cuina de la masia on els segadors avui treballen: conills esquarterats, algun pollastre... plats d'arròs... trumfos pelades... que esperen damunt els fogons que les cassoles arrenquin el bull per ésser abocats a elles per arranjar la teca del nou àpat. Ni el dia de la Festa Major hi ha tan enrenou a la casa! Bé paga el tret festjar la bona collita amb que la Providència els hi ha recompensat els seus esforços!!!

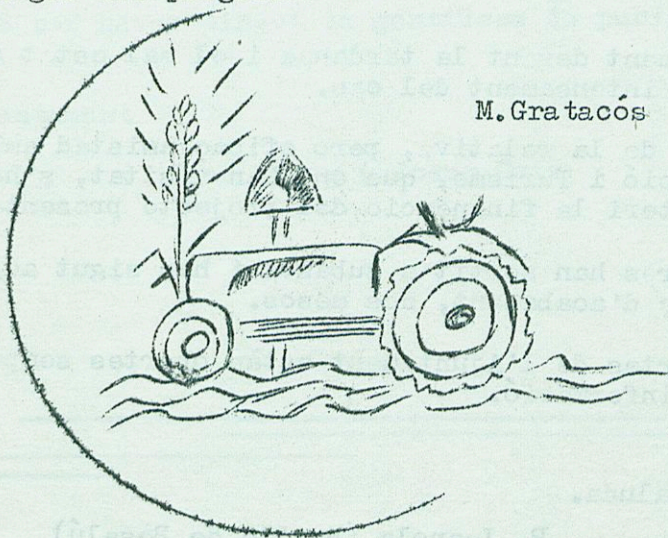
AVUI

Tota la coloraina de la diada de la sega ha desaparegut.

Quan la collita està a punt, arriba la màquina segadora i amb quatre passades amunt i avall deixa el camp segat i les garbes disposades per ésser agarberades i d'aquella abundor d'espiques que es colltorçaven i removien, empeses per l'oratge, amb petites onades com una mar riçada, no en deixa altra cosa que la monotonia del rostoll daurat arràn de terra.

La feina aspra i carregosa dels segadors, avui és feta amb poques hores i d'una manera més platxeriosa, per una màquina conduïda per la mà de l'home.

Aventatges del progrés!!

M. Gratacós

CARTES

AL
DIRECTOR

(1)

Al Director de Germanor:

Li agrairia publicués aquestes lletres com a contestació a la carta que figura en el passat número amb les inicials de J.F.B.

1er L'agreglo de la plaça de San Viçens corresponia als organismes dependents de Belles Arts, per estar dintre de la Ruta del Romànic.

2on L'ajuntament davant la tardança i el mal estat de la mateixa s'ha preocupat intensament del cas.

3er Fent us de la relativa, pero eficaç amistad amb els ministres d'Informació i Turisme, que ens han visitat, s'ha aconseguit d'aquets Ministeri la finançacio del projecte presentat.

4art Les obres han sortit a subasta i han sigut adjudicades, siguent el plaç d'acabament, dos mesos.

5int Les portes de l'Ajuntament estàn obertes sempre per a tota classe d'informació.

Agraït el saluda.

P. Juanola (Batlle de Besalú)

(2)

Benvulguda junta directiva de "GERMANOR":

Hem tingut l'atreviment d'escriure-us aquesta carta ^{degut} a què el problema que volem exposar creiem que ens pertany a tots.

Com que ens sentim catalans i volem que el nostre poble sigui un reflex del pensament de llurs habitants demanariem a qui se n' hagi de cuidar que tots els carrers de Besalú portessin els noms escrits en català o, si més no, posar-los en català i castellà (solució adoptada a Banyoles i a d'altres pobles).

Tema a part seria que es possessin noms als carrers que no en tenen, com per exemple: al barri del Corral i al grup del Mont. O si fos cas que en tinguin, cosa que no en sabem res, que els donin a conèixer.

I posats a mirar pels carrers també demanarien que aquests fossin més ben il.luminats perquè ens fa vergonya que pobles com Serinyà ens passin la mà per la cara en quant a la il.luminació de la carretera.

Espereu que algú escolti les nostres proposicions i puguin ésser portades a terme ben aviat o al més tardar algun dia.

Gràcies per haver tingut la gentileza de publicar-nos aquesta carta.

Ben atentament

Joan Soler i Josep Guix

Sal que les veuades dels catalans amb el món

una vida activa i plena

Benjamin Franklin...
 Un tingut...
 problema...
 Com que...
 un reflex...
 part de...
 escrita...
 (selecció...)

Tant a part...
 fent...
 O si...
 donat a...

I...
 fent...
 de la...

...
 ...
 ...

Gràcies...
 ...
 ...

Ben...
 ...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...
 ...

Cal que les vacances dels infants, com la resta de
 llur vida, siguin educatives